

да идете да видите, какво има по Вашето, още ли да ви хранимъ и държимъ въ селото си» (чункимъ много ги хранехъ и обличахъ, та ги неоставихъ още малко дордѣ да са постоили врѣмето, че таквисъ голи и боси кждѣ ще утраятъ на оизи студъ прѣзъ Балкана, за да го менуватъ) щото тий бѣхъ принудени волею и неволею да оставятъ женитѣ съ цѣцата си до нѣколко врѣме, до като испратятъ единъ тѣхенъ и вѣренъ човѣкъ, който да ги прибере и заведе прѣзъ Балкана до селото имъ, гдѣто слѣдъ това споразумѣние и заръчване заминахъ и трѣгнахъ за къкъ родното си село.

Когато бѣхъ отишли Шахпазлийци да работятъ на Свищовския жельзень пжтъ, тамъ бѣше станало едно злощастие, гдѣто прѣстѣта на единъ голѣмъ брѣгъ засипала дѣда Стояна съ единото му момче Тодора, когото цѣрили въ Свищовската болница и едвамъ могли да си доджтъ до Леденикъ. Той остана най-късно да се завърне въ отечеството си, та го глѣдаше, тама бабата му дордѣ съвършено оздравя, когото въ много случаи приглѣдвахъ горкиятъ да не умрѣ отъ гладъ, като не му давахъ нищо за ѣдени, освѣнь Деню бабалена, който скриномъ по нѣкога и все напомняваше на съселенитѣ си за онзи човѣкъ да не умрѣ отъ гладъ да го приглѣждатъ попе за хайръ на душата си, а тѣ му отговаряхъ и кзвахъ: «сега мжжѣтѣ имъ ходеха и спечелихъ на пжтътъ пари да си купятъ хлѣбъ и друго що имъ трѣбва.» Тѣ работехъ вѣчки при близително отъ 15—18 дена, а тѣзи тѣхни спечелени пари нестигахъ на толкова гладни души; защото на хлѣба оката бѣше тогава отъ $3\frac{1}{2}$ —4 гроша, а сольта отъ Свищовъ докарахъ 5 гроша и я продавахъ 6—7 гр. овата, а кераджийтѣ въ едно отивание и дожаждане на Свищовъ взимахъ керия по 9—10 пола руски, за месото не мога каза колко се даваше, защото месо въ селото непродавахъ, а сланината отъ 12—15 или по нѣкога и 20 гроша искахъ на овата.

V. За благополучно щастие ли, за вредно ли, даде Господъ, та повѣя южния вѣтръ, който срѣщу новата го-